

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/74/2014
Identifikačné číslo spisu:	7713010748
Dátum vydania rozhodnutia:	18.12.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Karabín
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7713010748.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obvinenému O. J. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/, ods. 2 písm. e/ Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 18. decembra 2014 v Bratislave dovolanie obvineného O. J. podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Milana Kuzmu, advokáta so sídlom na adrese Floriánska č. 16 v Košiciach, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 16. apríla 2014 sp. zn. 7 To 35/2014 a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného O. J. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Michalovce z 3. marca 2014 sp. zn. 4 T 213/2013 bol obvinený O. J. uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/, ods. 2 písm. e/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

od presne nezisteného času neoprávnene prechovával v mieste trvalého bydliska v obci C. č. XXX, okres Michalovce, psychotropnú látku metamfetamín, zaradenú v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch do II. skupiny psychotropných látok, pričom dňa 23.5.2013 o 11,30 hod. riadil osobné motorové vozidlo zn. Ford Fusion, ev. č. E. po hlavnej ceste z obce Kucany na Trebišov, v ktorom mal metamfetamín a pri zastavovaní, pri vykonávaní policajnej akcie, vyhodil oknom spolujazdca z osobného motorového vozidla dve plastové vrecká, ktoré boli následne zaistené a vykonanou expertízou bolo zistené, že jedno plastové vrecko obsahovalo 23,96 g 79,9% metamfetamínu, z ktorého by bolo možné pripraviť od 479 do 1914 obvykle jednorazových dávok drogy a druhé plastové vrecko obsahovalo 48,9 g 76,3% metamfetamínu, z ktorého by bolo možné pripraviť od 933 do 3731 obvykle jednorazových dávok drogy, ktorá je schopná po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa a predajom týchto drog by získal prospech v celkovej sume najmenej 14 120 €.

Za to bol obvinenému O. J. podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 78 ods. 1 Tr. zák. bol obvinenému O. J. uložený ochranný dohľad na dobu 1 (jedného) roka.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. s použitím § 74 ods. 1 Tr. zák. bolo obvinenému O. J. uložené aj ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obvinený O. J. a okresný prokurátor v Michalovciach v neprospech obvineného O. J.. Krajský prokurátor na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Košiciach zoberal odvolanie okresného prokurátora späť.

Krajský súd v Košiciach o odvolaniach rozhodol uznesením zo 16. apríla 2014 sp. zn. 7 To 35/2014 tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného O. J. ako nedôvodné zamietol a podľa § 312 ods. 4 Tr. por. predseda senátu zoberal na vedomie späťvzatie odvolania okresného prokurátora krajským prokurátorom.

Proti citovanému uzneseniu Krajského súdu v Košiciach podal obvinený O. J. prostredníctvom obhajcu dovolanie a to z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c/, g/ a i/ Tr. por.

Jeho argumentácia, ktorá má odôvodňovať použitie obvineným uvedených ustanovení Trestného poriadku ako dôvodov dovolania spočíva v tom, že krajský súd sa nevyrovnal s dôvodmi podaného odvolania, že napadnuté uznesenie nedáva odpovede na zásadné skutočnosti, ktoré boli odvolaním napadnuté a odôvodnenie uznesenia je preto podľa obvineného vyslovene formálne.

Obvinený uviedol, že už v priebehu konania jeho obhajca poukazoval na skutočnosť, že vykonané záznamy telekomunikačnej prevádzky na základe príkazu sudcu Okresného súdu Košice I z 19. apríla 2013 (obvinený uvádza v dovolaní nesprávny rok 2014) boli prokuratúrou zatajované a obhajobe neboli poskytnuté ich prepisy. Obhajoba dostala prepisy hovorov až v mesiaci februári 2014, teda minimálne štyri mesiace po tom, ako nimi preukázateľne disponovala prokuratúra, keď obžaloba bola podaná 21. októbra 2013 (opäť obvinený nesprávne uvádza rok 2014). Voči tvrdeniam a dôkazom orgánov činných v trestnom konaní sa preto nemohol účinne brániť, čím došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu.

Ďalej obvinený poukázal na to, že v predmetnej veci bolo začaté trestné stíhanie 17. apríla 2013, príkaz sudcu na vykonanie záznamu telekomunikačnej prevádzky je zo dňa 19. apríla 2013, k vzneseniu obvinenia došlo dňa 24. mája 2013, no z uvedeného nie je možné žiadnym racionálnym spôsobom odvodiť prokurátorom tvrdenú skutočnosť, že obvinený najmenej od mesiaca februára 2013 získaval psychotropnú látku, čo dáva priestor na pochybnosti a špekulácie o tom, akými inými než zákonnými dôkazmi sa disponuje, na základe ktorých bol stotožnený začiatok jeho nezákonnej činnosti na mesiac február, o čom v spise nie sú založené žiadne dôkazy.

Za najzávažnejšie pochybenie zo strany súdov považuje skutočnosť, že pripustili vypočutie svedka Z. Z., policajta, ktorý bol prítomný pri jeho zadržaní. Poukázal v tej súvislosti na názor vyslovený Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 1 Tdo V 16/2011, že postavenie orgánu činného v konkrétnej trestnej veci je nezlučiteľné s postavením svedka v nej, pretože o tom, akým spôsobom prebiehal úkon trestného konania a aký je jeho obsah svedčí zápisnica o úkone, resp. listina o zákonných náležitostiach tohto úkonu. Napriek tomu sa súdy v danej veci uchýlili k postupu, ktorý je neakceptovateľný.

Ďalej obvinený poukázal na ustanovenie § 2 ods. 10 Tr. por. Domnieva sa, že v jeho prípade došlo k hodnoteniu a zohľadňovaniu iba dôkazov svedčiacich proti jeho osobe. Je toho názoru, že súd svoje rozhodnutie odôvodnil nedostatočným až arbitrárnym spôsobom, nevyrovnal sa s relevantnými

odvolacími námietkami a v samotnom konaní nebol preukázaný podiel jeho viny. Súd, podľa obvineného, postupoval nesprávne, keď neaplikoval zásadu „in dubio pro reo“.

Z uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil rozsudkom, že uznesením Krajského súdu v Košiciach zo 16. apríla 2014 sp. zn. 7 To 35/2014 bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 12, § 119 a § 168 Tr. por., ako aj v ďalších jeho ustanoveniach, a to v neprospech obvineného O. J. a aby napadnuté uznesenie i jemu predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Michalovce podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Michalovce, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry v Michalovciach. Uviedol v ňom, že pokiaľ obvinený spochybňoval záznamy telekomunikačnej prevádzky, ktoré mali byť, podľa obvineného, prokuratúrou zatajované, nie je to opodstatnené. Prokurátor je toho názoru, že spôsob, akým boli zabezpečené odposluchy telekomunikačnej prevádzky, či už v prípravnom konaní, alebo následne na hlavnom pojednávaní, bol zákonný. Poukázal na to, že v priebehu prípravného konania boli do vyšetrovacieho spisu doložené všetky prepisy hovorov v intenciách prvej vety ustanovenia § 116 ods. 6 Tr. por., teda v rozsahu zistených skutočností významných pre trestné konanie, pričom obhajoba bol v priebehu vyšetrovania navyše predložený k nahliadnutiu aj príslušný príkaz Okresného súdu Košice I.

Za podstatnú skutočnosť však prokurátor považuje, že obhajobou namietané prepisy, ktoré mala obdržať až v mesiaci február 2014, sa nielenže týkali všetkých ostatných záznamov z odposluchov telekomunikačnej prevádzky, ktoré s trestnou vecou nesúviseli, ale navyše boli zabezpečované pre potreby prvostupňového súdu na základe žiadosti zo dňa 3. januára 2014. Zároveň podotkol, že všetky namietané prepisy ITP prevádzky si ako dôkaz mohla obhajoba (ako strana v konaní) zabezpečiť už v priebehu prípravného konania aj sama, podaním žiadosti na príslušný orgán polície, keďže tieto po vznesení obvinenia nepodliehali režimu utajenia. Z uvedeného, podľa neho vyplýva, že obhajoba mala možnosť sa v priebehu celého trestného konania plne oboznámiť s týmito dôkazmi.

V súvislosti s namietanými odposluchmi prokurátor zvýraznil, že tieto nakoniec prvostupňový súd vyhodnotil, aj keď z iných dôvodov, ako nezákonné, čo malo za následok zmenu právnej kvalifikácie skutku v prospech obvineného. Dovolanie je preto z daného dôvodu neopodstatnené, keďže nie je zrejmé, čoho sa obvinený domáha a aký význam by to malo pre právnu kvalifikáciu skutku, pre ktorú bol uznaný vinným.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod spočívajúci v pochybení pripustenia výsluchu svedka Z. Z. na hlavnom pojednávaní, považuje ho prokurátor rovnako za neopodstatnený. Stotožnil sa s názorom prvostupňového súdu, ktorý pripustil takýto dôkaz. V dovolaní spomínané rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je v tomto prípade možné aplikovať, pretože vo veci, ktorej sa týkalo toto rozhodnutie, boli namietané iné procesné pochybenia, týkajúce sa iných skutočností a je potrebné ho vnímať komplexne a v kontexte ďalších súvislostí. Podotkol, že v danej veci výsluch svedka Z. Z. nebol jediným dôkazom usvedčujúcim obvineného z páchania trestnej činnosti.

Vzhľadom na uvedené prokurátor, vychádzajúc z obsahu dovolania, vyslovil názor, že dôvody dovolania sa týkajú výlučne namietania správnosti a úplnosti zisteného skutku. V podstate sa týkajú iného hodnotenia dôkazov, než ako ich hodnotil súd. Nejde o námietky právne, ale o výhrady skutkovej povahy, ktoré nie sú prípustné. Iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov, ako je to aj v tomto prípade, nemožno potom vyvodzovať dovolací dôvod.. Prokurátor podotkol, že v zmysle ustanovenia § 371 ods. 7 Tr. por. dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Zároveň poukázal na skutočnosť, že dôvody dovolania uvádzané obvineným O. J. sú totožné s jeho obhajobou prezentovanou na hlavnom pojednávaní, ako aj s argumentmi uvádzanými v odvolaní, s ktorými sa sudy v konaní zaoberali a v plnom rozsahu sa s nimi vyrovnali. Zistenému skutkovému stavu

zodpovedá použitá právna kvalifikácia skutku. Dôvody uvádzané v dovolaní by nemali žiaden vplyv na komplexné posúdenie trestnosti skutku a uznanie viny.

Preto prokurátor navrhol dovolanie obvineného O. J. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť pre nesplnenie dôvodov dovolania uvedených v § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) preskúmal dovolanie obvineného O. J. a zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), ale súčasne aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Čo sa týka namietaného porušenia práva na obhajobu, treba podotknúť, že by muselo ísť o zásadné porušenie tohto práva v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., aby sa ho mohol obvinený dovolávať svojím dovolaním, no dovolací súd nezisťuje takéto zásadné porušenie práva na obhajobu obvineného.

Dôkaz, ktorý namieta obvinený v dovolaní, a to záznam odposluchov telekomunikačnej prevádzky, bol na hlavnom pojednávaní vykonaný a obvinený i jeho obhajca mali možnosť sa s ním oboznámiť a vznášať k nemu námietky. Podstatné je dokazovanie na hlavnom pojednávaní. Iba keby na ňom bol vykonaný dôkaz z prípravného konania, ktorý je nezákonný a o taký sa opieralo aj rozhodnutie súdu, bolo by možné akceptovať námietku obvineného a to z pohľadu ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. No v predmetnom prípade, o tento dôkaz, ktorý mal mať relevanciu aj na ustálenie skutku v obžalobe, najmä odkedy mal obvinený ziskávať psychotropnú látku, sa prvostupňový súd vôbec neopieral. Dôsledkom toho bolo aj vypustenie príslušnej časti skutkovej vety z obžaloby. Keďže napadnuté rozhodnutie nie je založené na tom dôkaze, ktorý obvinený namieta, nezakladá to ním uvádzaný dovolací dôvod.

Záver súdov v otázke skutkových zistení je pre dovolací súd nemenný. V predmetnom prípade sa v skutočnosti dovolanie obvineného O. J. opiera o argumenty stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov. Jednak tvrdí, že rozhodnutie je založené na dôkaze, ktorý bol vykonaný nezákonným spôsobom, čo nezodpovedá skutočnosti a jednak sponchybňuje úplnosť a správnosť skutkových zistení oboch súdov nižších stupňov.

Prvostupňový súd, z iných dôvodov než namietal obvinený, nebral do úvahy dôkaz prečítaním záznamov odposluchov telekomunikačnej prevádzky a pokiaľ išlo o dôkaz výsluchom svedka Z. Z., ten nebol vykonaný v rozpore so zákonom. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. júna 2012 sp. zn. 1 Tdo V 16/2011 sa na daný prípad nevzťahuje. Týka sa iných okolností prípadu a síce neprípustnosti výsluchu ako svedka orgánu činného v trestnom konaní na hlavnom pojednávaní o spôsobe vykonaného úkonu v prípravnom konaní týmto orgánom činným v trestnom konaní, o čom má svedčiť zápisnica o takomto úkone. To nie je daný prípad výsluchu príslušníka Policajného zboru SR Z. Z. o okolnostiach, ktoré sa odohrali na mieste činu. Orgánom činným v trestnom konaní v danej veci bol vyšetrovateľ Policajného zboru kpt. Mgr. E. E., ktorý od začiatku viedol trestné stíhanie vo veci a potom voči konkrétnym obvineným osobám, medzi nimi obvineným O. J..

Z uvedeného vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky nezisťuje dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Pokiaľ obvinený videl porušenie svojho práva na obhajobu v tom, že súd inak hodnotil dôkazy než on, tak ide o nepochopenie ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. zo strany obvineného, lebo súd musí hodnotiť dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia a toto presvedčenie mu nemožno vnucovať. Samozrejme, že musí byť založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

V danom prípade sa nezisťuje arbitrárnosť rozhodnutia prvostupňového súdu, ani krajského súdu, ktorý sa stotožnil s rozsahom dokazovania okresného súdu i s jeho hodnotením dôkazov a skutkovými a právnymi závermi. Ustálené skutkové závery súdov oboch stupňov nemožno v dovolacom konaní meniť a dokonca ani skúmať.

Skutok, tak ako bol v danej veci ustálený okresným a krajským súdom, mohol byť a mal byť kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/, ods. 2 písm. e/ Tr. zák., takže napadnuté rozhodnutie nie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a nezisťuje sa ani žiadne nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Preto nie je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Keďže obvinený v podstatne namietal skutkové okolnosti prípadu a tvrdil, že bolo chybou, keď súd neaplikoval v jeho prípade zásadu „v pochybnostiach v prospech obvineného“, čo vlastne znamená, že sa dovoľáva iných skutkových záverov, než k akým dospeli súdy nižšieho stupňa, z toho je zrejmé, že neakceptoval znenie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., lebo, ako už bolo uvedené, podľa tohto ustanovenia správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť a to je záväzná pre každého, nielen pre súd, ale i pre obvineného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezisťuje žiaden dovolací dôvod predostretý obvineným, a preto jeho dovolanie na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.